

YILMAZ ODABAŞI • Hoőa Kal Diyarbakır

**YILMAZ ODABAŞI** 1962'de Diyarbakır'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini Diyarbakır, Ankara, Kayseri, Gaziantep ve tekrar Diyarbakır'da tamamladı. Diyarbakır Askeri Cezaevi'nde bir yıl hapis yattı. Dokuz yıl süren yargılaması beraatle sonuçlandı. Çeşitli işlerin ardından 1986-1994 arası Diyarbakır'da gazetecilik yaptı. Sonrasında 2005'e kadar aralıklarla çeşitli gazetelerde güncel yazılar yazdı. 1980'lerin başından itibaren, 2012'de beş ciltte bir araya getirilen şiirleriyle dikkat çekti. İngilizce, Fransızca, Almanca, Farsça ve Kürtçede yayımlanan şiirleri, birçok besteci tarafından yorumlandı. Yine büyük ilgi gören çok sayıda öykü, düzyazı, deneme kitabı yazdı. Ödüllere katılmama kararı verdiği 2000'e dek, şiirleri ve yazılarıyla çok sayıda ödül kazanmıştır. 1994-95, 1999 ve 2000 yıllarında, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nde aklanacağı düşünce suçu mahkûmiyetleri nedeniyle hapis yattı. Resim ve fotoğraf alanında da eserleri vardır.

[www.yilmazodabasi.com.tr](http://www.yilmazodabasi.com.tr)

İletişim Yayınları 1927 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 282

ISBN-13: 978-975-05-1285-8

© 2013 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2013, İstanbul

*EDITÖR* Tanıl Bora

*KAPAK* Suat Aysu

*KAPAK FOTOĞRAFI* Yılmaz Odabaşı

*UYGULAMA* Hüsnü Abbas

*DÜZELTİ* Tansel Tüzel

BASKI ve CİLT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

**İletişim Yayınları** · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Çağaloglu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: [iletisim@iletisim.com.tr](mailto:iletisim@iletisim.com.tr) • web: [www.iletisim.com.tr](http://www.iletisim.com.tr)

YILMAZ ODABAŞI

# HoŐa Kal Diyarbakır





*Ne Diyarbakır anladı beni ne de sen  
Oysa ne çok sevdim ikinizi de bilsen...*



## İÇİNDEKİLER

Herkesin bir kenti var .....	12
Talanbiya-Diyarbakır.....	12
Çığlık .....	15
Yankısını arayan çığlık.....	16
Aşirete jandarma kuşatması .....	18
Bağlar semti .....	23
70'lerde Bağlar'ın solistleri .....	26
Şemsiyesiz yılların ıslaklığı .....	28
Diyarbakır tren garı.....	32
Kuşlar uzaktı sonra.....	34
Feodalite barbardı.....	54
Kaçış.....	57
Hayat hattında.....	60
Dıngılava'da peştemallı çocuklar.....	63
Diyarbakır sinemaları.....	66
On beş yaş: Elazığ hatırası.....	71
Diyarbakır Lisesi ve Ferda.....	78
Özgürlük Yolu ve yerel seçimler.....	83
Kan davası için infaz kararı.....	85

Özgürlük Yolu ve Zana yol ayrımı.....	91
1980: “Larda yüzen al” günler.....	96
Veysel Öngören’in masası.....	98
Gazetecilikte ilk gün.....	102
Babamla rövanş.....	106
Diyarbakır’a yeniden dönüş.....	109
Ortadoğu Haber Ajansı ve GGC.....	111
Büyük mağlubiyette.....	114
<i>Feride</i> ’nin yazılışı.....	117
TAYAD Şiir Ödülü.....	120
<i>Özgür Gelecek</i> dergisi.....	122
Kemal Burkay’la Bottrop’ta.....	129
Sahte <i>Feride</i> .....	132
Diyarbakır Belediyesi ve Ahmed Arif.....	134
Diyarbakır 1. Kültür Festivali.....	139
Toplum Kitabevi günleri.....	144
Apê Kâmil.....	149
<i>Toplum</i> dergisi.....	151
Cahit Sıtkı Tarancı Şiir Ödülü.....	154
Eli cebine giden, adamdır.....	160
Battıkk.....	161
Vedat Aydın cinayeti.....	164
Halit Güngen’in katledilmesi.....	171
Halit’in görevini devralıyorum.....	174
Ünal Erkan’ı vuracaktım.....	178
Güngen cinayetine dair nüanslar.....	182
<i>Daily News</i> ve <i>Aktüel</i> .....	184
Altın Koza Ödülü ve bir platonik aşk.....	187
Zamanın vicdanına güvenmek.....	191
Yalçın Küçük’ten darp.....	194
<i>Özgür Gündem</i> ’den şantaj.....	197
Yeniden halkın namuslu şairi ilan edilmişim.....	199
<i>Özgür Gündem</i> kapanıyor.....	201



On yedi yıl sonra gelen özür .....	205
Yeniden Ankara .....	209
Perinçek'ten günlük gazete önerisi.....	213
Saraybosna paneline baskın .....	216
Yeniden Diyarbakır.....	218
Aziz Nesin <i>Şeytan Ayetleri</i> 'ni yayınlıyor.....	222
Büromuz kundaklanıyor.....	225
Kürt rönesansı (mı?).....	229
PKK'nin gazetecilere çalışma yasağı.....	231
Diyarbakır'a veda.....	237
Hoşça kal Diyarbakır.....	240



Diyarbakır'ın Balıkçılarbaşı semtinin sokaklarında mahşeri kalabalıkta pek çoğu civar köylerden gelenler peynirlerini, yoğurt kovalarını yakıcı sıcaklığın kuşattığı yaz günü uzayıp giden caddenin kaldırımlarına dizmiş, insan gücüyle çekilen el arabaları telaşla bir yerlere bir şeyler taşıyorlardı.

Kürtçe müzik kasetleri satan iki tekerli seyyar arabalarda dengbejlerin sesleri birbirine karışıyor, Hevsel bahçeleri, yanı başında on gözlü köprünün heybetiyle adeta şehre göz kırpyordu.

Yüzyıllara, kavimlere, gelip geçen pek çok medeniyete, ne çok kıyama, talana ev sahipliği yapmış surlar, çağlara tanıklık etmiş vakur edayla ve gökyüzünün geniş heybetiyle baş başa susuyordu.

Ara sokaklarda avlulu evlerin damlarından rengârenk güvercinler gruplar halinde uçuşuyor, meyan şerbetçiler sırtlarında pirinç güğümleriyle ellerindeki bardakları şingirdatarak sokakları bir uçtan bir uca arşınıyor ve minibüs muavinlerinin, “Abeee ofees, Bağglaarr, Cezaeviiii!” diye bağırarak yolcu toplamaya çalışan sesleri birbirine karışyordu.

Ve üstelik öteden beri cezaevi, o şehrin mühim duraklarından biri sayılıyordu...

## Herkesin bir kenti var

Bu izlenimlerimden çok daha eski, kırık dökük, buruk, savruk, hayal meyal sisli anılarla ömrümde ve hafızamda hep devasa bir yer kaplayan bir şehirdir Diyarbakır.

Değil mi ki herkesin bir kenti vardır: Bir insanı sevmek gibidir bir kenti sevmek; tanınmayan kent, bilinmeyen insan sevişebilir mi?

Herkesin bir kenti vardır; ya senin?

Hani sokaklarında bir misket için debelendiğin. Yokuşlarında kiralık bisikletlerin direksiyonunu bırakıp, kendini ana caddelerine delice saldıgın kent. Hani ilk sevgilinin, o liselinin küçük göğüslerine ve iri düşlerine dokunarak uyumaya çalıştığı gecelerde sana semâlardan gülümsediği yılların kenti. Hani ilk kez tıraş olduğun, ilk kez yendiğin ya da yenildiğin...

Sonra ter içinde yüreğinle, yaşamla kavga! Kavga. Peşinde koştuğu ekmeği büyüdükçe kendisi küçülen insanlar arasındadır... Ve ilk sinema geceleri, bir gün sevgiliye dehşetle mırıldanan acemi aşk sözleri, ilk sarhoşluk, ilk korkular, yanılığınlar ve ilk sigara.

Bir gün... Bir gün ölümlerle ilk tanışma: saat 02'de gözlerin bağlı ilk alınışın; ilk sorgu, ilk çarmıh, ilk çılgınlık ve ilk duruşma. Tutuklu hüznüne ilk kez patlayan bir flaşın gözlerini kamaştırmasını büsbütün unuttuğunda, bir gazetede gözlerin kapalı çıkan ilk resmin.

İlk görüşme, ilk volta, ilk özlemler buram buram ve boğulurcasına. Sonrası nakarat; biliyorsun şimdi her şey nakarat. İkinci, üçüncü aşklar, gözaltılar yalnızlıklar, yanılığınlar; ama "ilk"ler o kenttedir ve hiçbir güç bu doğruyu değiştiremez...

## Talanbiya-Diyarbakır

20. yüzyılın ikinci yarısı, 1968 yılı. Diyarbakır'ın Eğil ilçesine bağlı Talanbiya (Oyalı) köyü-Diyarbakır güzergahında

ıssız yolda zifiri karanlıktaki sağanak yağışta üzeri brandalı bir cip balçığa saplanıp kalmış.

Cipin içinde altı yedi yaşlarında kara gözlü bir erkek çocuğu cipin brandasına vuran yağmur tanelerinin tıptırtılarını dinleyerek kör karanlıkta tedirgin gözleriyle çevreyi kolaçan ediyor. Çocuğun anası, yanında mütemadiyen sessizce hıçkırıyor ve gözyaşlarını arada bir elinde tuttuğu mendiliyle, bazen başörtüsünün ucuyla siliyor.

Çocuk, anasının sessiz hıçkırıklarını artık kanıksamış, sadece çevreye bakıyor. Aysız gecede aracın farlarının aydınlattığı bölümler dışında etraf zifiri karanlıkta pek seçilemiyor.

O yağmurlu gecede Diyarbakır'a gitmek üzere yola çıkıp köy ile şehrin arasında balçığa saplanıp kalakalmış araç hâlâ ısrarla patinaj yapıyor. Kara gözlü çocuğun babası ve aracın şoförü –babasının halaoğlu– aracı var güçleriyle itip duruyorlar. Şoför arada bir direksiyona geçip gecenin sessizliğini yararak yeniden gaza basıyor.

İkisi cipin içinde ikisi dışında dört kişi, kimselerin varlıklarından haberdar bile olmadığı yolda bir an önce balçıktan çıkmayı umuyorlar.

\*

Dünyada milyarlarca insan bir yerlere gidip dönerken, az ileride, çok değil yirmi km. kadar uzakta ışıkları görünen Diyarbakır'da hiç kimsenin bu dört kişiyi beklediği yok. Fakat onlar bir an önce yola devam etmek için sabırsız, patinaj yapan tekerleri balçıktan çıkarmak için didi-nip duruyorlar.

Tekerler, patinaj, tekrar. Tekrar...

Hayatta da böyledir. Herkes için tekrarda bir bayağılık vardır. Mesela hapishaneyi en çekilmez kılan şey, bir yeni günün öncekine çok benzemesi, bir anlamda tekrarı olmasıdır. İnsanoğlunun gündelik hayatı için çoğu zaman bir teh-

dittir tekrar. Tekerin sürekli dönebilmesi gibi olmalıdır hayat, hep gitmeli, yenilenmeli, sürmelidir...

Belki de yolda kalma, gecikme veya patinaj yapmaktaki tekrar korkusudur insanınlunu hem doğayla hem birbiriyle girdiği o amansız yarışta korkutan. Tekrar, insan için hep bir tehdit içerir. Bu yüzden cipin dört yolcusu da bir tehdit almışçasına tedirgindir.

Cipin arka koltuğunda yanı başındaki bayıra dikkat kesilmiş çocuk, o an birden zifiri karanlıkta gözleri çakmak çakmak parıldayan bir kurt görüyor. Hayal meyal seçiliyor. Araca altı yedi metre kadar yaklaşmış o kurdun yanında bir kurt daha. Gözlerini onlara dikmiş bakmıyor gecede. Çocuk, gözlerini dehşetle aralayıp bağırmaaya başlarken, o an birden balıktan çıkıp bir metre uzağa fırlıyor araç.

Babası ve şoför tedirgin bir şaşkınlıkla kendilerini aracın içine atıyorlar. Az ileride bekleşen iki kurdu onlar da aracın içine girince fark ediyorlar.

Araç, gecenin karanlığını yara yara uzakta görünen şehrin ışıklarına doğru yeniden yola koyuluyor...

\*

Bendeki Diyarbakır'ı yazmaya buradan başlamalıydım; çünkü patinaj yaparak çamura saplanan o cipte ilk kez şehre gelen altı ila yedi yaşlarındaki o kara gözlü çocuk, Talanbiya (Oyalı) köyünün birinci sınıf öğrencisi Yılmaz Odabaşı'ydı.

Dayım Mahmut, bir önceki gün bir otobüste kan davasından üç kişiyi vurmuş, kendisi de kurşunlanıp ağır yaralanarak bir hastaneye kaldırılmıştı. Anamın yol boyu hıçkırıklarının nedenini ve o gün dayım için şehre gittiğimizi çok daha sonra öğrenecektim.

## Çığlık

*“Kumarda açık kâğıtla oynamak gibidir yazarın işi;  
bir yazarın okurundan gizlisi saklısı olmaz...”*

– J.P. SARTRE

O gün Diyarbakır Bağlar semtinde, henüz onca binanın inşa edilmediği geniş bir tarlanın ortasındaki küçük, avlulu bir eve getirildiğimi, anamın canhıraş çığlıklarıyla kendimi o evin bahçesinde başka çocuklarla yan yana konulmuş bulduğumu, içeride anamla birlikte çok sayıda kadının da çığlık çığlığa bağrıştıklarını hatırlıyorum; sonra avluda serili yer yatağında başka çocuklarla birlikte uyuyakaldığımı ve mütemediyen gözyaşlarını silen anamın acısına hiçbir anlam veremediğimi...

Belki köyde geçen diğer sıradan günlere benzemediği için o gün, o avlu ve avlunun önündeki pencereden görünen kadınlardan yükselip dışarıya taşan o feryatları ve “hawaar” seslerini de pekala hatırlıyorum.

Yedi yaşında bir çocuğun bilincini, algısını aşan korkularla ne olup bittiğini anlamadığım o günün sabahı, anamın saçına örttüğü tülbendi elinde, gözleri kan çanağı kapıdan hızla çıkıp avludaki ahşap kapının sürgüsünü açtıktan sonra sokağa fırladığını, onun gittiğini görünce, açık kalan o kapıdan benim de o koca bir tarlada anamın peşinden can havliyle koşmaya başladığımı hatırlıyorum bir de.

Ona ulaşamazsam, o koca tarladan oluştuğunu sandığım dünyada yapayalnız kalacağımı düşünüyordum belki de. Avlulu evin kapısı çok uzaklarda kalmıştı. Anamın acısı büyüktü ve onun peşinden nasıl ağlayarak koşuşturduğumun farkında bile değildi.

Anam koştu, ben olanca gücümle peşinden koştum. Koştum... Koştum... Küçük ayaklarımın gücü yetmedi ona ulaş-

maya. Gözümün önünde koşarak uzaklaşıp gözden kayboldu anam. Dikenlerin, taşların ayaklarımı acıttığı o koca tarlanın ortasında çığlık çığlığa kaldım.

Böyle bir çaresizlik duygusuyla ilk kez o gün yüz yüze gelmiştim. Bir çocuk için en büyük, en onulmaz travmayla, “anneyi yitirme” korkusuyla kalakalmıştım; kalakalmıştım Bağlar’da o koca tarlanın ortasında anamın arkasından çığlık çığlığa...

İşte o gün, bir çığlık gibi düşmüştüm o şehrin avuçlarına.

Daha çok terk edileceğim o şehirde ilk kez o gün terk edilmiş, terk edilmiş acısını ilk kez o gün yaşamıştım.

Orada ağlamaktan gözlerim şişmiş haldeyken, birden bir başka başı tülbentli kadın gelip beni kucakladığı gibi yeneden o avlulu eve getirmişti.

Sonraları öğrenmiştim anamın beni o tarlanın orta yerinde bırakırken, komadaki ağabeyi için hastaneye deliler gibi koştuğunu.

\*

Bu olaydan sonra hep inandığım da benim o şehre, yani Diyarbakır’a düşen bir çığlık olduğumdu... Önce şehrin böğüründe bir çığlık olduğum, sonra yıllarla birlikte o şehirde bir çığlık gibi kaldığım ve hep öyle yaşadığımdı.

Aradan geçen upuzun yıllara rağmen hâlâ yankısını arayan o çığlığım ben.

Ve Diyarbakır, benim için iri bir çığlıktır.

Diyarbakır, ömrümün en gür, en anlamlı çığlığıdır...

## **Yankısını arayan çığlık**

Sesime bir anlam, hayatın ortasına savurmak istediğim ünlümlere bir yanıt aramasam, hem kendimin hem insanımın çığlıklarına yıllar yılı bir yankı olmaya çalışmazdım; bir yankı olmak için yazmaya yönelmez, anlatmak, anlamak ve anlaşılacak için yıllarca süren bir çabanın içinde olmazdım.



Çılgılıma bir yankı aramasam, çocukluğumu kuşatmış aşiret hiyerarşisinin ortasında kan davaları dillendirilirken, o yıllar kitap okuyan tek insanın bulunmadığı, evlere bir gazetenin bile girmediği, yer minderlerinde yoğun sigara dumanları arasında kaçak çay içilen akraba evlerinin civarında dolaşp duran, onlarla büyüyen o çocuktan bir yazı adamı yapmazdım.

Yankısını arayan bir çılgık olmasam, yazgıları benimkine benzeyen “yıkık” insanların ve onların şiirini yıllar yılı yüreğimi kanatarak yazmazdım.

Doğup büyüdüğüm ve ömrümün otuz iki yılını geçirdiğim Diyarbakır’ın “yıkık” insanların, hayatları gibi sıfatları da “kırık” insanların yazgılarının onulmaz kederi, New York’a da gitsem hep yüreğimin bir kıyısında ve nereye gitsem hep bir kendim, bir de kentim vardı.

Kentimin yazgısının ve çılgıklarının içinde benim de yazgım ve çılgılığım vardı ve benim çılgıklarım onlarınkiyle birbirine karışmıştı.

O insanlarla aynı balçık yolları çiğneyerek okula gitmiş, o insanlarla Diyarbakır Askerî Cezaevi dahil pek çok yerde ekmeğimi, acımı, sigaramı paylaşmışım. Yazıyor olmam bazen beni marjinal bir konuma itmiş gibi görünse de, asla onların dışında biri olmadım ve onların dışında biri olmadığımı hiçbir zaman unutmadım.

Bu yüzden hikâyelerimi en çok da kendi nesnel gerçeğimden, Diyarbakır’dan damıttım. En çok da o yıkık ve esmer insanların hikâyelerini yazarak onların dünyalarına buğulu da olsa bir ayna tutmaya çalıştım.

Bazen kendi hikâyemden yola çıkarak o insanları anlatmam, hikâyelerimizin hep birbirine dolaşık olmasındandır. Zaten kimsenin tek başına bir yazgısı, bu yüzden tek başına bir hikâyesi de yoktur bu dünyada.

Kendi dünyaları içinde mert, kendi dünyalarının kuralla-

rı içinde tutarlı ve bıçkın varoş insanların hikâyeleri, bana kalırsa bu ülkede yıllarca makam koltuklarını beyhude işgal etmiş bürokratların hikâyelerinden çok daha anlamlıdır.

Çünkü şehirlerin en hazin hikâyeleri ve romanları, şehirlerin bağırsaklarında, yani varoşlarında yaşanır ve yazılırsa asıl oradan yazılır.

Yoksul ya da sicilleri bozuk, ekmekleri aslanın ağzında ve canlarından başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayanların bazen hazin, buruk hikâyeleri olur, bilirsiniz. Bazen onların paramparça yazgılarından bir destan gibi yürünmüş hayatlar çıkar. O varoşlardan gelirler Jack London'ın *Martin Eden* gibi kahramanları.

Şimdi bilirim ki hâlâ çaresizliğine it gibi tutunup ilk fırsatta bir kartal gibi uçmaya hazır ne afili delikanlı dolaşır Bağlar'ın küçelerinde.

Bunun böyle olduğunu Diyarbakır'ın Bağlar varoşlarında sicili bozuk, aç biilaç çok dolaşmış, çok zaman çaresizliğinin kederini göğüs kafesine bir gül gibi iliştip öyle vakur saklamış ve unutmamış... Asla unutmamış, kendimden biliyorum.

Çünkü hayat, herkesin şahsına münhasır algısıyla, bilinci ve ahlakıyla orantılı yaşadığı bir serüvendir ve değil mi ki bu dünyada herkes kendi hikâyesinin öznesidir...

## **Aşirete jandarma kuşatması**

Bir fotoğrafın negatifleri gibi hafızamda tabettiğim, 1960'lara ait kırık dökük görüntüler ve zihnime nakşedilmiş kareler, sözler...

Diyarbakır'a gelişimizin ikinci günü anam ve babam, beni bıraktıkları o avlulu evden alıp karanlık sokakları geçtikten sonra yine Bağlar'da bir başka eve getirdiler.

O evin damı, orada olup bitenler hayal meyal: Kadınlar aşağıdaki avluda çay, yemek hazırlıyorlar, hepsinin de başı

tülbentle örtülü, erkekler yukarıda, damda oturuyorlar. Birkaçı hariç neredeyse hepsi külahlı, yelekli, şalvarlı, birkaçının başları sarıklı Osmanlı artığı adamlar.

Sert, ağırbaşlı adamlar. Tütün kokan kıllı, bıyıklı ve heybetli adamlar. Kesif öksürük sesleri.

Yarım yüzyıl sonra benim de tanık olacağım biçimde çocukları ve torunları New York'tan Cenevre'ye, Bursa'dan İzmir'e dağılacak, kimi gerilla, kimi akademisyen, kimi doktor, avukat, kimileri de paraya tapınan büyük patronlar olacak adamların babaları. Hepsi de köyden gelmiş, şehirle ilk ilişkilerini henüz sınıyorlar. Onlar, yani birinci kuşak Oda-başılar.

Daha sonraki yarım yüzyıllık zaman periyodunda iki yüz elli kadar Odabaşı soyadlı çocuğun babalarıydı onlar ve sayıları en az beş yüzü bulacak torunun da artık birçoğu aramızda olmayan dedeleri.

İkinci ve üçüncü kuşak Odabaşılar'ın babaları ve dedeleri, o gün "Kara Mehmetler" olarak bilinen kan davalı ailenin olası bir misillemesine karşı birbirlerine tutunarak aynı damda yan yana durmanın güven duygusuna yaslanmışlardı.

Damda iki taht. Kimileri tahtlara uzanmış erkek kalabalığı içinde bir köşeye büzüşmüş onları dikkatle izliyordum. Sonra kaçak çay bardaklarında dönen kaşık tıngırtıları eşliğinde ömrümce unutmadığım o bağırıtıyı hatırlıyorum:

"Mıhammed, Sofi, dinleyin ha, aşağıdaki avratlar Mediha, Naciye siz de dinleyin hele! Kim ki inana o Hak Tealâ'ya, o tatlıdır o baldan, kim iman ede peygamberine, kalbi incedir o kıldan..."

Amcam, çok anlamlı bulduğu bu sözü bağıra bağıra vur-gularken, orada oturanlar da başlarıyla onaylıyorlar. O gece birkaç tekrarladığından geride aklımda bir akraba imgesi, bir akraba sesi olarak kalıyor bu:

“Tatlıdır o baldan, incedir o kıldan...”

Yedi yaşında duyduğum bu tümce, beynime öyle nakşedilmişti ki, tam kırk dört yıl sonra, 2012’de o amcamla yeniden karşılaştığımda, bu sözleri hatırlayarak ona soracaktım:

“Amca, hep aynı sözleri tekrarlamaktan yorulmadın mı? Tam kırk dört yıl önce de böyle söylediğini hatırlıyorum,” dediğimde, “tabii aynı şeyleri söyleyeceğim,” demişti çıkışarak:

“İslamiyet değişti mi, Kur’an değişti mi ki benim sözlerim değişsin!”

\*

Birkaçı hariç hemen hepsi birkaç yıl önce köyümüz Alos’tan (Çermik ilçesine bağlı Başarı Köyü’nden) gelmiş, kimileri de henüz Diyarbakır Bağlar’da yaşamaya başlamış akrabalarımın o damı geniş evde geçirdiğimiz kaçınıcı geceydi bilmiyorum.

Bir gece evin çevresi jandarmalar tarafından kuşatıldı. Babam ve amcalarım, biz çocukların da gözlerinin önünde evin iç odasında çıkardıkları silahları birer ikişer odaya toplanmış kadınlara uzatıyorlardı.

O esnada avlulu evin duvarının arkasındaki ahşap kapının önünde bekleyen jandarmaların başındaki komutan, bağırarak dış kapının hemen açılmasını emrediyordu.

Kapının açılmasıyla ellerinde silahlarıyla on kadar jandarma yönelmişti avluya. Kadın ve çocuklar bir tarafa, erkekler karşı tarafa dizilmişlerdi. Sonra teker teker erkekleri aramaya başladılar. Kadınları arayamazlardı. Birkaç jandarma da evin içine yöneldi.

Ben, anamın eteğine sımsıkı tutunmuş, kaygılı, olup biteni izliyordum. O an tıkrıtılı bir ses duydum anamın bedeninden; dönüp baktığımda yüzü allaşmış, heyecanla titriyor, titredikçe göğsünün içine saklayıp fistanıyla örttüğü iki silah birbirine değiyor, değerken de tabii tıkrıdıyordu.